

[Chr. Nielsen.]

benyttet sig af alle propagandaens forhåndenværende midler til, at man kan betragte henvendelsen som et ærligt ment forsøg på at tilvejebringe den afspænding, som hele den vestlige verden venter med længsel. Det danske folk, som ingen med rette kan mistænke for at ønske andet end freden, ville med den største glæde støtte enhver ærlig bestræbelse for at nå til en oprigtig forståelse mellem stormagterne. Men der må andet og mere end ord til at overbevise også det danske folk om ærligheden og oprigtigheden af et russisk fredstilbud. Det gælder ikke mindst det nærværende forslag, som ikke i sig selv indeholder noget, man ikke tidligere har set fra russisk side.“

Jeg kom til at tænke på den meddelelse i går, da jeg læste en ledende artikel i „Nationaltidende“ om dansk udenrigspolitik, betitlet „En udenrigsminister“. Efter at have opremset en lang række af udenrigsministerens påståede dyder slutter denne leder således:

„Under den forrige regering fik Danmark for første gang i 3/4 århundrede en udenrigspolitik, nu endelig har vi tillige fået en udenrigsminister.“

Jeg synes, at når man så stærkt fremhæver dette og vil fremhæve udenrigsministerens mange fortrin, kunne man passende have taget det fortrin med, der lyser ud af dette Ritzau-citat, nemlig — anderledes kan det vel ikke opfattes —, at vi også har en udenrigsminister, der har synske evner. . . .

Formanden: Forhandlingen drejer sig om Tyrkiets og Grækenlands tilslutning til Atlantpagten.

Chr. Nielsen: Dansk udenrigspolitik karakteriseres såre tydeligt gennem den citerede Ritzau-meddelelse. Man fastslår til indledning, at man kender overhovedet ikke ordlyden i den russiske henvendelse; i en lang række bemærkninger går man ikke desto mindre skarpt imod henvendelsen for til slut at fastslå, at modstanden ikke mindst gælder det nærværende forslag, hvorom man indledningsvis har udtalt, at man intet som helst kender til det.

Jeg synes nok, man har grund til at spørge, hvordan udenrigsministeren egentlig har tænkt sig at kontrollere ærligheden og oprigtigheden af et russisk fredstilbud, når man på forhånd afviser det og — som indrømmet — uden at kende det mindste til indholdet. Var udenrigsministeren lige så opsat på at skabe fred og på at styrke

fredens kræfter, som det danske folk er, ville han selvfølgelig have opfordret De Forenede Stater til at gå i forhandling om forslaget, den eneste måde, hvorpå oprigtigheden af det kunne undersøges. Ved den anvendte metode, i største hastværk at give sit besyv med i en retning, som passer herrerne i Washington, har udenrigsministeren og dansk udenrigspolitik afsløret overfor det danske folk, at det absolut ikke er afspænding, man er opsat på, men derimod det modsatte. Og man har med god grund ret til at fastslå, at netop den samme betragtningstype ligger til grund for det forslag, vi her præsenteres for, om Grækenlands og Tyrkiets optagelse i Atlantpagten.

Derfor går jeg imod dette forslag og anbefaler, at det bliver stemt ned, og fordi vi betragter dansk udenrigspolitik ud fra den kritiske vurdering, jeg her har anlagt, er det, at vi fortsat fremfører vort krav, som også vinder stærkere og stærkere tilslutning i det danske folk: Danmark ud af Atlantpagten!

Steffensen: Det foreliggende forslag til rigsdagsbeslutning om Grækenlands og Tyrkiets tilslutning til Atlantpagten har været drøftet indgående i det andet høje ting, og det beklages fra alle sider, at den oprustning, der finder sted, er nødvendig. Men der er jo også dem, der mener, at vejen ikke går gennem oprustning, ja, de mener ligefrem, at oprustningen frembyder en fare for freden. Vi har lige hørt det ærede medlem hr. Chr. Nielsen udtale sig i den retning, og i det andet høje ting var der i går mange indlæg af samme karakter. Kommunisterne er jo fortalere for nedrustning, giver udtryk for de mest fredelige hensigter og holder store fredstaler, men jeg har sagt mange gange, når jeg kom sammen med tilhængere af det kommunistiske parti: Hvorfor får I ikke det land, I tager som forbillede, til at vise fredelige hensigter og nedruste? For var det tilfældet, var der sikkert mulighed for, at man her i Danmark og også i de andre vesteuropæiske lande kunne nedruste. Ingen ønsker militær; det er i hvert fald undtagelsen. Den store del af folkene ønsker ikke militær, men når man anser det for nødvendigt, er årsagen jo den fare, som truer verden. Og det må indrømmes, at det er de totalitære statsformer, ikke alene kommunismen, men, som vi så det, også nazismen, der betyder en fare for freden. Derfor sætter mit parti stærkt ind på det, vi kalder den økonomiske frigørelse, idet